

SÁGA RODU HAWTHORNOVCOV

ELEGANTNÁ
P RETVÁRKA

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

ELEGANTNÁ
PRETVÁRKA

ELEGANTNÁ PRETVÁRKA

SÁGA RODU HAWTHORNEOVCOV

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net

Copyright © 2015 by Kristi Hunter

Originally published in English under the title

An Elegant Façade

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-17-1

ÚVOD

HERTFORDSHIRE, ANGLICKO,
ROK 1800

Na rytme písania bolo niečo fascinujúce. Najmä, keď to robil niekto iný. Ponoriť pero do atramentu, napísať riadok... znova ponoriť pero, napísať riadok. Jemné škrabkanie pera po papieri bolo v tichom dome výraznejšie. Lady Georgina Hawthorneová pravidelne dýchala a jej dych bábiky rozvieval svetlé kučery. Bábiku pritísla k sebe a hlavu si oprela o zárubňu. Mama si určite bola vedomá toho, že tam stojí. Ona vždy vedela o všetkom, čo sa v dome odohrávalo. Vedela aj to, že sa Georgina často z detskej izby vytratila hneď, ako pestúnka zaspala.

Jej polnočné potulky po dome v sebe nemali nič neprístojné. Išlo len o to, že to bol jediný čas, kedy mama nebola obklopená ďalšími ľuďmi. Večer vždy sedávala pri svojom pracovnom stole obložená knihami a papiermi v mihotavom svetle sviečok.

Bola veľmi krásna a pokojná. Presne taká, aká chcela raz byť aj Georgina. Jedného dňa bude aj ona dámou s vlastným písacím stolom a perom, a bude písať dôležité listy dlho do noci. Najprv sa, samozrejme, potrebuje naučiť držať v prstoch kriedu a potrebuje sa naučiť písať písmenko A. Písanie je niečo úplne iné, ako držať v ruke štetec na vodové farby. Pestúnka ju uisťovala, že čoskoro bude aj Georgina písať rovnako úhľadne ako mama a sestra.

„Na stoličke budeš mať lepší výhľad,“ usmiala sa mama na Georginu a kývla na ňu, aby podišla bližšie.

Georgina sa približovala k stolu. Bábika, zamazaná od farieb, jej vykukala spod pazuchy. Bolo počuť jemný cupot malých bosých nožičiek po studenej drevenej podlahe. Vyšplhala sa do modrého čalúneného kresla pri písacom stole a zvedavými očami pozorovala, ako mama píše.

„Čo robíš?“

Mama sa zastavila, zložila pero a jemne pofúkala stránku papiera zaplnenú úhľadnými riadkami, na ktorých boli haky-baky.

„Píšem list tvojej tete. Dnes ráno mi písala o krásnom žriebätku a ja jej píšem o vejári, ktorý si včera namaľovala.“

Georgina sa pohľadom vrátila k papieru, ale nerozumela tomu, ako mohol ten čierny atrament tete Elizabeth prezradiť, že na zelený vejár namaľovala fialovo-zlaté kvety. „Prečo?“

Mama sa usmiala a naklonila sa ku Georgine, aby ju pobozkala. „Preto, moja drahá, lebo dáma na list vždy odpovedá bez meškania. Zvlášť, ak je to list od člena rodiny. Je to spôsob, akým dáma preukazuje druhej osobe úctu. A o tom vejári jej píšem preto, lebo je to na iba päťročné dievčatko nádherný výtvar.“

„Aha.“ Georgina začala premýšľať nad tým, koľkokrát videla svoju mamu pri tomto písacom stole, ako ponára pero do atramentu a píše – aspoň sa jej to tak zdalo – celé hodiny. „Poznáš veľa ľudí, mama.“

Mama pozorne vyrovnala okraje listu a zložila ho. „Moja drahá, keď si vojvodkyňou, každého zaujíma tvoj názor na jedno či druhé. Niektorých si vážim viac ako iných a dopisujem si s nimi rada, ale zdvorilosť patrí k dáme, a korešpondencia nie je výnimkou.“

Georgina sa zahľadela na stôl, tam, kde boli pekne naskladané identicky zložené hácky papiera. Naľavo od nich ležala veľká kniha v koženej väzbe. „Komu posielaš toto, mama? Tú osobu si musíš veľmi vážiť.“

Miestnosťou sa rozozvučal smiech a mama si prisunula knihu pred seba. V tom smiechu počuť aj náznak smútku. „To je kniha účtovníctva nášho panstva.“

Georgina si preložila bábiku pod bradu a jej neučesané svetlé vlasy sa jej dotýkali líca a štekli ho. „Aj tam si napísala niečo o mojom vejári?“

„Nie, miláčik.“ Tentokrát znel mamin smiech ľahko a radostne. Natiahla ruky ku Georgine, aby si ju posadila na kolená.

Objala dcéru jednou rukou a otvorila knihu, z ktorej sa vynorili ďalšie čierne tancujúce riadky a tabuľky s číslami.

„Toto je číslo deväť.“ Georgina hrdo ukázala na číslo nachádzajúce sa na pravom liste otvorenej knihy.

„Áno, správne. To je suma, ktorú sme vyplatili mladému Charlesovi za to, že tento týždeň naplnil nádoby na uhlie.“ Mama prstom prešla od čísla k slovu na ľavej strane listu. „Vidíš? Napísala som sem jeho meno a úlohu, ktorú za plácu vykonal.“

Georgina sa zamračila. „Ale minulý týždeň mi nádobu na uhlie naplnil Timothy. On pre nás už nepracuje?“

„Ale áno, no vieš, Charles má chorú sestru, alebo brata..., už neviem...“ Mama sa zamračila a natiahla sa k poličke pri stole za ďalšou knihou v koženej väzbe. Jej obal bol zo svetlohnedej kože, ktorá bola pri okrajoch a na chrbáte stmavnutá a pôsobila dosť ošúchane, akoby ju používali veľmi dlho. Položila ju na stôl a listovala stránkami, ktoré zapĺňali riadky úhľadného rukopisu. Mama prelistovala niekoľko strán a zastavila sa pri poslednom riadku v strede strany. „Áno, sestra. Jeho sestra ochorela a ich mama nemá čas predávať na trhu bábiky a ešte aj sa starať o malú Claru. A tak sme Charlesa prijali do služby, aby sme im na čas trocha pomohli.“

Georgine sa rozšírili oči. „To si sa dočítala v knihe? Je to nejaká kniha zázrakov? Pestúnka mi čítala príbeh o zázračných čižmách, ale kniha zázrakov by sa mi páčila ešte viac!“

„Nie, miláčik, to nie je kniha zázrakov, len také moje malé tajomstvo. Keď budeš jedného dňa viesť svoju vlastnú domácnosť, pomáhať manželovi dohliadať na nájomníkov a tak podobne, aj ty budeš takúto knihu potrebovať.“

Matka prisunula knihu bližšie, aby sa na ňu mohla Georgina lepšie pozrieť. „Vždy, keď sa niečo o niekom z našich ľudí dozviem, zapíšem si to sem. Dáma má vždy vedieť všetko, čo sa v jej

domácnosti odohráva. Ak by spravila chybu, pocítila by to celá rodina. Preto si všetko radšej zapisujem.“

„Všetko?“ Georgina prešla prstekom zhora dolu po stránke zaplnenej písmom od okraja po okraj. Mama prikývla.

„Všetko. Každý nájomník, služobník, priateľ, obchodník. Takýmto spôsobom tvoj brat...“ Odkasľala si. „Keď sa tvoj brat vráti zo školy, jeho ľudia budú cítiť, že ich ešte stále pozná, že sa o nich zaujíma a je pripravený byť vojvodom.“

„A raz budem mať takúto knihu aj ja.“

Mama prikývla. „Odporúčam ti, aby si takú raz mala.“

Georgina pohľadila ešte stále otvorenú knihu účtovníctva ich panstva. „Aj takúto raz budem mať?“

Matkine oči zvlhli a jej stisk okolo Georgininych pliec jemne zosilnel. „Ak Boh dá, tak sa takýmto veciam nebudeš nikdy venovať. Tvoj otec...“

Zlomil sa jej hlas a chvíľu trvalo, kým pokračovala. „Vždy sa o to staral tvoj otec. Jedného dňa túto knihu odo mňa prevezme tvoj brat, ale kým nedoštuduje, je na mne, aby bolo všetko v poriadku. Účty na vedenie domácnosti sú v menšej knihe. Raz ti o nich všetko vysvetlím.“

Georgina sa zahľadela do matkiných modrých očí. Ešte stále sa v nich leskli slzy, no jej pohľad na najmladšie dieťa mal v sebe silu i odhodlanie. „Keď raz vyrastiem, chcem byť vojvodkyňa ako ty, mama.“

Matka si so širokým úsmevom privinula Georginu na hrud'. „Vojvodov nie je tak veľa, takže sa možno budeš musieť uspokojiť s grófom, ale neboj sa. Ak budeš mať svoju tajnú knihu, každý si o tebe pomyslí, že si tá najpozornejšia zo všetkých dám. A celá aristokracia ťa bude obdivovať. Tak, a teraz, kde je pestúnka? Už zasa pri čítaní zaspala?“

Georgina prikývla. „Chudáčisko Margot má len jednu topánku, ale Tomáš má dve a odišiel do Londýna. Margot do Londýna nešla, a tak je veľmi smutná, ale aspoňže ten človek, ktorý so sebou do Londýna vzal Tomáša, dal Margot dve topánky, aby ju trocha potešil.“

Mama sa usmiala. „Tak jej aspoň zajtra, keď budete v čítaní pokračovať, povieš, kde ste skončili. A keď už je reč pri topánkach, zdá sa mi, že tie svoje si si niekde zabudla. Len to tu dokončím a odnesiem ťa hore na poschodie.“

Georgina čakala na mamu, ktorá zapečatila voskom aj posledný list a sfúkla sviečky okrem jednej. V jej svetle pôsobila pracovňa ako miesto z príbehov, ktoré jej každý večer čítala pestúnka. Len víla tu chýbala – taká víla-bábika, akú chodievala na trhy predávať Charlesova mama. Aj Georgina bude mať raz takúto pracovňu. A keď vyrastie, bude ako mama.

Len v jej pracovni budú aj víly.

1

LONDÝN, ANGLICKO,
JAR 1813

Dosiahnuť dokonalosť, aj keď len na pohľad, bolo takmer nemožné. Lady Georgina Hawthorneová to vedela. Posledné tri roky strávila dôslednou prípravou a plánovaním, aby bola jej debutantská sezóna dokonalá.

Akákoľvek, čo i len drobná nedokonalosť, mohla o nej niekomu napovedať pravdu – teda nielen to, že dokonalou naozaj ani zďaleka nebola, ale že mala množstvo nedostatkov.

Ak bol ten žiarivý výtvar usadený v papierovej servítke pred ňou akýmkoľvek znamením vecí budúcich, potom mohla za svoju usilovnú prácu očakávať nemalú odmenu. Špeciálne navrhnutá maska navlas zodpovedala jej predstavám.

„Je ešte krajšia, než som si predstavovala.“ Harriette, Georginina komorná a spoločníčka, natiahla ruku a pohľadila perá vychádzajúce z ľavého horného okraja masky a obdivne vzdychla. „Si neuveriteľná.“

Georgina sa usmiala... a ani ona neodolala a dotkla sa masky. Hoci remeselníkovi, ktorý masku vyrobil, pochvala určite patrila tiež, ani Georgina sa necítila bez podielu na konečnom výsledku. To ona mu totiž poskytla veľmi dôsledné nákresy požadovanej konečnej podoby.

„Ak aj všetko ostatné pôjde takto dokonale podľa plánu, do konca sezóny budem vydatá a usadená.“ Georgina s povzdychom zatvorila krabicu a zakryla ten krehký výtvar. Dokázala by sa na masku pozerat' ešte celé ďalšie tri dni, no pred plesom si nemohla dovoliť riskovať poškodenie bieleho hodvábu či žiarivo bielych pier. „Šaty sú už tu?“

„Doručili ich dnes ráno.“ Harriette vzala krabicu s maskou a odišla s ňou do Georgininho šatníka. O malú chvíľu sa znova objavila s veľkým bielym balíčkom v náručí. „Tiež sú nádherné.“

Georgina premošla počiatočné vzrušenie, pretože si na ich zhodnotenie potrebovala zachovať dostatočný odstup. Ak budú potrebovať úpravu, musia si to všimnúť hneď teraz. Ples mal byť už o tri dni. A hoci išlo o maškarný ples, pre Georginu to bol jej prvý spoločenský večer. Nebude stačiť, že bude *iba* dokonalý. Musí byť absolútne výnimočný.

Musí na všetkých zapôsobiť. Musia zabudnúť na to, že sa minulý rok strápnila prenasledovaním markíza z Raebourne... a to ešte ani nemala ukončené vzdelanie. Na vine boli pocity, ktoré ju odviekli od pôvodného plánu. Markíz by jej potrebám vyhovoval dokonale, no jeho absurdný záujem o istú nezaujímavú ženu jej odvieklol toho najideálnejšieho kandidáta na budúceho manžela.

No aj tak... nikdy nemala dopustiť, aby ju panika ovládla, a už vôbec nemala vyklebetiť rodinné tajomstvá lady Helene Bellovej. Mala vedieť, že lady Helena tieto informácie nebude schopná použiť pre úspešné narušenie vzťahu zblížujúcej sa dvojice. Bolo to celé nesmierne ponižujúce, ale Georgina sa naučila čosi dôležité... svoj plán musí vykonať celkom sama a vôbec sa nesmie spoliehať na niekoho iného.

Tento rok sa teda spoľahne len na seba. A na Harriette. Pozrela na komornú, ktorá skúmala, či zo sukne nevisia voľné nite. Spoľahlivej a lojálnej Harriette mohla vždy dôverovať. Vlastne by bez nej bola Georgina stratená. „Nemal tvoj brat čoskoro nastúpiť do školy?“

Komorná zdvihla zrak od šiat a prižmúrila hnedé oči. Narovnal sa v celej výške svojej stredne vysokej postavy a vyhrešila

Georginu hlasom prekypujúcim nezvyčajnou mierou inteligencie a vytrvalosti. „Už si sa o to postarala. Nevezmem si z tvojho vreckového už o nič viac.“

Georgina sa pokúsila svoj úsmev skryť, zatiaľ čo jej priateľka rozhodne pokrútila hlavou a svoju pozornosť opäť obrátila na šaty.

Hoci v Londýne by tomu zrejme nikto neuveril, boli priateľkami. Nikto nepoznal Georginu tak dobre ako Harriette. Boli priateľkami už od detstva a Georgina by bez nej nikdy nebola schopná ukryť svoje pochybenia pred svojou dokonalou šľachtickou rodinou. Za týchto okolností si o nej všetci mysleli, že je beznádejne rozmazanou nezbedníčkou a ona sa to snažila využívať čo najčastejšie vo svoj prospech. „Môžem povedať Griffithovi, aby ti zvýšil plat. Iste by mi neodporoval. Aj tak si zrejme myslí, že si ho zaslúžiš.“

Harriette nariasila šaty na posteli, prešla cez izbu a vzala Georginu za ruku. „Netráp sa. Som s tebou od tvojich siedmich rokov. Určite ťa teraz neopustím.“

Bolo ťažké uveriť, že Harriette mala len o dva roky viac ako osemnásťročná Georgina. Niekedy na takú mladú osobu pôsobila až príliš zrelo a vyrovnané.

Georgina si zahryzla do pery. „Podarí sa to, však?“

„Nerob to.“ Harriette ukázala prstom na Georginu. „Ak si budeš hrýzť do pery, budeš ich mať nepekné a popraskané.“

Georgina si prstom prešla po ústach.

Jej komorná prikývla. „Samozrejme, že to bude fungovať, Debbertove *Šľachtické tituly* sme si od poslednej sezóny prešli tri razy a náš zoznam je kompletný. Vieme o každom slobodnom mužovi, ktorý zodpovedá tvojim požiadavkám. Nejaký prijateľný sa medzi nimi určite nájde. A dokonca sú medzi nimi štyria vojvodovia.“

„Svojho brata si vziať nemôžem, tak radšej hovorme len o troch.“ Georgina si na seba priložila maškarný kostým a tancovala s ním po celej izbe. „Pán Spindlewood bude túto sezónu pravdepodobne sprevádzať svoju vnučku, hoci už smútok dosť dlho nenosí a sám by mohol zväziť nový sobáš.“

„Nezdá sa ti príliš starý?“ Harriette si sadla na stoličku pri Georgininom toaletnom stolíku.

„Áno, zdá. Ak by zomrel, bola by som veľmi mladá vdova a k ďalšiemu rodinnému vojvodovi by ma nič nepútalo. To nie je dostatočne silná pozícia.“ Georgina si obula papuče a ešte naposledy sa pozrela do zrkadla. „Naozaj škoda, že ten vnuk je taký mladý. Ešte ani neukončil školu.“

Harriette naklonila hlavu do strany. „Mohla by si naňho počkať. Do roka určite vstúpi do spoločnosti.“

Georgina si nemohla dovoliť čakať ešte celý jeden rok v nádeji, že vojvodov vnuk bude rovnako spoločensky brilantný ako zvyšok jeho rodiny.

Georgina vzala kostým do šatníka, aby ho tam odložila. Krútila pritom hlavou. Harriette ju ľahkým krokom nasledovala.

„Harriette, potrebujem, aby sa znova ukázal vojvoda z Marshingtonu a aby si pre svoj opätovný vstup do spoločnosti vybral tú najvýhodnejšiu nevestu. To by ma zabezpečilo na celý život. Ak by sa to stalo, uverila by som možno aj tomu, že Boh sa o mňa naozaj stará.“ To znamenalo, že v jej srdci nebola takmer žiadna nádej na to, že sa čosi také môže stať. Bola presvedčená o tom, že Boh kdesi bol, ale bola si rovnako istá aj tým, že ju už dávno odložil niekam bokom.

„Ešte vždy je na našom zozname jeden vojvoda, a potom aj markíz a dvaja grófovia... hoci by som ti rada navrhla, aby si ešte raz zvážila a vyškrtnla z neho grófa z Ashcombe. Tvoja sestra...“

„Moja sestra si ho mala vziať vtedy, keď k tomu mala príležitosť.“ Georgina si prekontrolovala kabelku, ktorú už mala pripravenú, aby zistila, či je v nej všetko – od náhradného páru črievičiek až po niť s ihlou. Nedovolí, aby jej čokoľvek plesovú noc pokazilo. „Gróf Ashcombe je populárny, bohatý a rozumie dôležitosti dobrého mena. Teda, nevyškrtnem ho.“

Harriette mlčky uložila plášť z bieleho zamatu na policu, hneď vedľa bielej plesovej róby.

Kdesi v pozadí Georginíných myšlienok sa črtal akýsi ostrý pocit viny. Gróf Ashcombe dvoril jej sestre v jej prvej sezóne, no tohtoročné kolo plesov už bolo jej štvrtým. Mala veľa príležitostí získať ruku toho muža. Teraz bol rad na Georgine.

A hoci bol ten muž podľa jej názoru dokonale nudný a to ho na jej zozname posunulo o nejaké to miesto nižšie, predsa len by radšej bola unudená ako bez peňazí.

Nebolo to prvýkrát, čo Georgina ľutovala, že sa Miranda nevydala už minulý rok. Hrozba, že by sa Miranda mohla čoskoro a už navždy stať starou dievkou predstavovalo potenciálny problém pre naplnenie Georgininej ambície byť túto sezónu tou neporovnateľnou. Príbuzenstvo so sebou dokázalo niesť isté bremeno viny...

Pritlačila si ruku k hrudi, akoby bolo možné dotknúť sa svojich vlastných nervov a donútiť ich k poslušnosti.

„Všetko je pripravené, mylady.“ Harriette načuchrala sukňovú časť kostýmu, aby biela výšivka na bielom podklade dokonale vynikala.

Georginino srdce sa upokojilo pri pohľade na šaty, ktoré si mala obliecť pri svojom prvom vstupe do spoločnosti. Už je dospelá žena a ten večer bude vrcholom všetkého, na čom tak usilovne pracovala. Pôjde so svojím bratom, mocným vojvodom z Rivertonu, čo zapečatí jej osud jednej z najpopulárnejších dám večera.

Tento maškarný ples sa stane jednou z najlepších udalostí jej života.

Bolo to jedno z najškaredších miest, aké kedy v živote navštívil. Colin McCrae sa obzrel na chátrajúce schodisko, ktorým práve opatrne vyšiel. Zvrchu vyzeralo ešte horšie ako zdola, a to znamenalo, že cesta späť dolu, keď na ňu príde, bude ešte drásavejšia.

Ak sa toho momentu dožije. Návšteva jeho priateľa Rylanda bez predošlého varovania nebola jedným z tých najbezpečnejších nápadov. Špióni Koruny zvykli byť v týchto veciach ostražití. Našťastie mal ten muž zvyk najprv sa pozerat', a až potom strieľať. Túto zdvorilosť mohol zrejme pripísať na vrub faktu, že išlo o vojvodu z Marshingtonu. Hoci sa už deväť rokov neobjavil v spoločnosti, celých osemnásť rokov predtým mal na to, aby sa naučil správať ako gentleman.

Pasáž vedľa schodov nasvedčovala tomu, že za posledných desať rokov tam niekto zvažoval aspoň nejakú formu renovácie.

V skutočnosti to nebolo ani to najhoršie miesto, kde Colin Rylanda za posledných päť rokov, ktoré sa poznali, navštívil... ale nemalo k tomu ďaleko.

Colin dával pozor, aby sa zimníkom neobtrel o niektoré zvlášť zaľúlané okná. To, že sa Ryland rozhodol zaobísť bez niektorých príjemnejších súčastí života, aby sa mohol venovať anglickej spravodlivosti, ešte neznamenalo, že sa ich musí vzdať aj Colin.

Po troch silných úderoch na sivé drevo dverí urobil Colin krok vzad tak, aby ho človek, ktorý dvere otvorí, uvidel.

Dvere sa otvorili a zjavila sa v nich Jeffreysova tvár a rameno. Jeffreys bol Rylandov komorník, no medzi jeho povinnosti patrili aj tajnejšie aktivity než len jednoduché leštenie vojvodových topánok. Miestnosti v tejto časti budovy boli zrejme jediné, v ktorých sa vôbec niekedy nejaký sluha vyskytoval.

Colin sa na štíhleho muža usmial. „Prosím, nezabíjajte ma, Jeffreys. Tento kabát mám celkom rád.“

Jeffreys sa rozosmial a otvoril dvere dokorán, aby mohol Colin vojsť. Za chrbtom mal skrytú pištoľ.

Ďalší, tentokrát hlbší smiech vychádzal z vedľajšej miestnosti, a keď sa za ním Colin vydal, našiel Rylanda roztriahnutého na stoličke, ktorú mohol človek nazvať čalúnenou, iba ak sa v tej chvíli cítil zvlášť veľkodušne. Zo zvyškov čalúnenej výplne stoličky viseli dolu početné nite.

Ryland pokynul rukou k jedinej ďalšej stoličke v izbe. Bola drevená a celkom obyčajná, a napriek tomu, že bola zrejme stará, vyzerala spoľahlivo. „Čo ťa k nám privádza?“

Colin si sadol, prekřížil si nohy a na kolená si položil klobúk. „Chceš povedať okrem radosti z toho, že ťa môžem privítať späť v meste?“

Ryland zdvihol obočie a povýšeneckým pohľadom prezradil namyslenosť aristokrata, hoci výzorom momentálne skôr pripomínal prístavného robotníka. „Oficiálne som sa nevrátil.“

„Ani ja tu nie som... Oficiálne...“ Ryland pracoval pre Ministerstvo vojny. Colin nie. Aspoň nie spôsobom, ktorý by sa dal uznať za oficiálny. Bol známy príležitostnou pomocou pri tom, či onom projekte – svojimi obchodnými kontaktmi či pozorovacími

schopnosťami. A hoci Ministerstvu vojny niektoré ponuky spolupráce pravidelne odmietal, aby si na jeho služby príliš nezvykli, Rylandovi službu nikdy neodmietol. Práve udalosti spojené s jednou takou požiadavkou ho privedli až sem, do tejto ošarpanej budovy.

Ryland sa vzpriamal na stoličke. „Nejaké novinky?“

Colin prikývol. Ryland bol prednádavcom v prestrojení za komorníka na panstve vojvodu z Rivertonu. Keďže boli ešte od školských čias starými priateľmi, Riverton o tom samozrejme vedel a súhlasil s vytvorením falošnej korešpondencie, vďaka ktorej by mohla padnúť do pasce skupina napoleonských špiónov operujúcich na jeho panstve. Colin vytvoril korešpondenciu, ktorá sa týkala nevydareného podnikania v oblasti banského priemyslu.

Informácia, ktorá slúžila ako návnada a mala byť pôvodne len akousi výplňou falošnej korešpondencie, teraz našla využitie. Iba ľudia, ktorí predávali tajné správy do Francúzska, mali k týmto informáciám prístup. Záujem o bane bol jednoznačne podozrivý.

Zatiaľ čo Colin vysvetľoval Rylandovi detaily, Jeffreys si tichým pohybom po miestnosti vykonával svoje povinnosti.

Ryland premýšľal. Colin sa čo najpohodlnejšie usadil na drevenej stoličke, pretože si uvedomoval, že druhý muž môže zvažovať dôsledky jeho správ ešte ďalších päť minút či päť hodín... A od neho sa očakáva, že tam bude sedieť, kým sa Ryland nerozhodne.

„Ďalší dôvod na to, aby ste sa prestali skrývať, Vaša milosť.“ Jeffreys vytiahol spod postele kufor a začal do neho ukladať oblečenie.

Colin sa vystrel a jeho zvedavosť nahradilo nepredstierané prekvapenie.

Plánoval Ryland vyjsť z úkrytu? Bol by na to vhodný čas, keď spoločenská sezóna sa začína už tento týždeň.

Namiesto toho, aby Ryland komorníka zahriakol za to, že ho prerušil v myšlienkach, zamyslene sa na neho pozrel. Jeffreysove slová v sebe mali zjavne nejaký tajný význam. „Už si mi naplánoval aj to, kde by som sa mal ukázať najskôr?“

Iba vďaka rokom tréningu zachoval Colin pokoj. Ryland sa nielenže vracia do Londýna, on sa vracia aj do spoločnosti? Ide

o nejaký nový projekt? Nový prípad, ktorý si vyžaduje, aby vyšiel z úkrytu? Alebo sa nakoniec predsa len rozhodol uskutočniť svoje úmysly a ukončiť kariéru špióna?

Jeffreys si z vrečka vytiahol malú bielu kartičku a hodil ju ponad posteľ. Ryland ju zachytil v letku, pričom ju trochu pokrčil na okraji.

Colin sa s námahou snažil prečítať text na kartičke. Vyzerala ako nejaká pozvánka. Kto by niekam pozýval Rylanda? Polovica Londýna si myslí, že je mŕtvy.

„Bude tam aj ona?“ Ryland prešiel prstom po okraji kartičky.

Jeffreys prikývol. „Služobníctvo neustále rozpráva, aké kostýmy si ich páni a panie zadovážili. Tá pozvánka bola určená tvojej tete. Price povedal, že bude škoda, ak ju nikdy nedostane.“

Ryland sa pozrel na kartičku a usmial sa. Usmial. Ten otrávený, životom unavený špión sa usmial.

Colin sa postavil a naklonil sa ponad Rylandovo rameno. Jeho myšlienky prechádzali rad radom všetko, čo sa od jeho príchodu povedalo a urobilo. Pozvánka sa týkala maškarného plesu, ale dôležitosť toho faktu strácala pri Jeffreysových slovách na význame. Išlo o nejaké dievča a podľa výrazu na Rylandovej tvári to s jeho prácou nesúviselo.

A keďže to bolo osobné, Ryland sám nič len tak nepovie. Colin sa teda obrátil na komorníka. „Takže je tu nejaká ona?“

„Aký bude mať kostým?“ Ryland si pozvánkou ťľapkal dľaň, podľa všetkého v nádeji, že dokáže zistiť, čo potrebuje. Nechcel dať Colinovi šancu položiť ďalšie otázky, ten však chcel o to viac vedieť, o *koho* ide.

Jeffreys neprestal hovoriť a zároveň balil kufor. „Nevieme, ale bude modrej farby. Ona, jej sestra a ich mama to objednávali v módnom salóne. Sestra od vzrušenia takmer nedýchala. Matku to až tak nevzalo.“

„Nečudujem sa.“ Ryland sa opäť raz ponoril do myšlienok. Zdalo sa, že zabudol, že je s nimi v miestnosti aj Colin. „Maškarné plesy nie sú práve známe tým, že na lícach mladej dámy zachovávajú panenský rumenec. Čudujem sa, že lady Blackstoneová dovolila, aby Georginu do spoločnosti uviedli práve takto.“

Colin sa osobne nikdy nestretol ani s jednou lady Hawthorneovou, ani s ich matkou, lady Blackstoneovou, ktorá sa len prednedávnom opäť vydala. S ich najstarším bratom, vojvodom z River-tonu, na ktorého panstve Ryland nedávno špehoval prezlečený za vojvodovho komorníka, mal do činenia pri obchodnom styku.

Toto neskončí dobre.

Colin zakašľal. „Lady Georgina Hawthorneová?“

Hoci ju ešte nikdy nestretol, už o nej počul. A práve preto ho prekvapovalo, že práve o ňu má Ryland záujem.

„Hostiteľka, lady Yensworthová, je dobrou priateľkou lady Blackstoneovej – keby to tak nebolo, určite by bál vynechať.“ Jeffreys vytiahol pár zdevastovaných číziem zo skrine. „Tieto si nechávame?“

Ryland pozdvihol obočie. „Prečo nie?“

„Vaša milosť.“ Komorník naklonil hlavu.

Rylandovo obočie sa zvrátilo. „Čo?“

„Len vám pripomínam, že ste vojvoda. Nevieť o aristokratoch veľmi veľa, ale toľko viem, že topánky v takomto stave nosiť nezvyknú.“

Zvyčajne by sa Colin len nenápadne usadil do kúta a vystačil by si so zhromažďovaním maximálneho množstva informácií z osobnej konverzácie prebiehajúcej v jeho prítomnosti. No tentokrát si nemohol dovoliť nerozumieť všetkému, čo sa práve odohrávalo. Bolo to celé až príliš nepravdepodobné.

Postavil sa a šokovane chytil Rylanda za rameno. „Máš v úmysle požiadať o ruku lady Georginu Hawthorneovú?!“

Colin si to nedokázal predstaviť. Ryland bol dokonalý gentleman, ale príliš dlho žil v ústraní a jeho spôsoby už určite stratili svoju uhladenosť. Takú jemnú spoločenskú kvetinku roztrhá na kúsky.

„Čože? Nie.“ Ryland zmenil polohu a bolo vidno, že ho tá otázka rozhodila.

Colin sa spýtavo pozrel na Jeffreysa. Hoci vojvoda vždy pôsobil vyrovnané, teraz bol očividne rozrušený. Colin sa už tešil, ako túto informáciu využije.

Jeffreys sa zamračil na staré topánky vo svojej ruke. „Jej staršiu sestru, pane.“

„Aha.“ Colinovi zjavne odľahlo a usmial sa. O lady Mirande toho veľa nepočul, ale stačilo mu to na to, aby vedel, že sa bude omnoho viac hodiť k mužovi, ktorý strávil posledných deväť rokov v ústraní. Akákoľvek žena ochotná odmietnuť niekoľko žienichov za sebou musela disponovať nemalou odvahou. A tú mohla ešte potrebovať, ak by Rylanda nebezpečenstvo prenasledovalo aj naďalej.

Ryland s hnevom pozeral na Jeffreysa, ktorý sa pohyboval po izbe a zhromažďoval veci. „Prečo prezrádzaš moje tajomstvá pánovi McCraeovi, Jeffreys? Nemal by si byť lojálny ku mne?“

„Samozrejme, Vaša milosť. Pánovi McCraeovi nepovedal, že tá mladá dáma Vám nedá spávať, odkedy ste pred niekoľkými mesiacmi prestali pracovať v jej dome.“ Jeffreys hodil otrhané čižmy do kufra. „Len ten najnetaktnejší komorník by prezradil, že ste reálne chodili hore-dolu po izbe a rozmýšľali, čo urobíte po jej návrate do Londýna.“

Colin sa tak rozosmial, že sa zvalil do prázdnej stoličky pod sebou a pravou rukou sa držal za rebrá. Ryland odišiel od Rivertona pred Vianocami, potom čo sa skupina zradcov rozutekala hľadať úkryt vo veľkomeste. Londýnsku prírodu už prebúdza jar. Myšlienka, že na tú ženu myslel tak dlho, bola vskutku zábavná.

Ryland preniesol svoj nahnevany pohľad zo sluhu na Colina a vypočítavo sa na neho zahľadel. „Nepredpokladám, že si na tento ples dostal pozvánku.“

Colin prehltol vlastný smiech a pritakal. Mohol si domyslieť, že sa mu pred plánmi, ktoré osnoval Ryland s pomocou svojho komorníka, nepodarí zutekať. Ak to, pri všetkej úprimnosti, zahŕňalo pohľad na Rylanda zvičajúceho sa ako korisť na háčiku, Colin by si to ani nechcel nechať ujsť.

„Ale áno, dostal. Nechcel som ísť, ale ak tam budeš ty, budem musieť zmeniť plány. Smotánka nebude vedieť, čo si počať s takou zaujímavou klebetou...“

Ryland si kartičkou klopal po dlani. „Myslím si, že maškarný ples je dobrý nápad. Pomôžem jej, aby si zvykla na pocit, že som v meste, aj keď ma nespozná.“